

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Polen har ikke foretaget en reel adskillelse mellem myndighedernes tilsynsfunktion og aktiviteter, der er knyttet til ejerskab eller kontrol.

Den polske stat ejer betydelige aktieposter i et stort antal teleselskaber. Samtidigt indsættes de nationale tilsynsmyndigheder i Polen af premierministeren, der til enhver tid kan afsætte de pågældende efter forgodtbefindende uden begrundelse, og hertil kommer, at skatteministeren og ministeren for infrastruktur også er helt uafhængig af tilsynsmyndighederne.

Da der hverken findes forskrifter, der fastlægger de nationale tilsynsmyndigheders embedsperiode, eller en udtømmende liste med betingelser for, at de kan afsættes, er disse myndigheder i høj grad afhængig af premierministeren, og dermed er det ikke sikret, at de markedsaktører, som staten ejer aktier i, bliver behandlet på nøjagtig samme måde som de øvrige aktører.

(¹) EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Court of Appeal (Civil Division) (England og Wales) den 11. juli 2008 — London Borough of Harrow mod Nimco Hassan Ibrahim og Secretary of State for the Home Department

(Sag C-310/08)

(2008/C 247/13)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Court of Appeal (Civil Division)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: London Borough of Harrow

Sagsøgt: Nimco Hassan Ibrahim og Secretary of State for the Home Department

Præjudicielle spørgsmål

Under omstændigheder hvor i) en tredjelandsstatsborger, som er ægtefælle til en unionsborger og hendes børn, som er unionsborgere, ledsager en unionsborger, som ankom til Det Forenede Kongerige, ii) unionsborgeren opholdt sig i Det Forenede Kongerige som arbejdstager, iii) unionsborgeren derefter ophørte med at være arbejdstager og efterfølgende udrejste fra Det Forenede Kongerige, iv) unionsborgeren, tredjelandsstatsborgeren, som er ægtefælle til unionsborgeren og hendes børn ikke er selvforsør-

gende og er afhængige af social bistand i Det Forenede Kongerige, v) og børnene begyndte at følge undervisning i Det Forenede Kongerige kort efter deres ankomst, mens unionsborgeren var arbejdstager:

1) har ægtefællen og børnene kun opholdsret i Det Forenede Kongerige, hvis de opfylder betingelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38 af 29. april 2004 (¹)?

eller

2) i) kan en sådan opholdsret udledes af artikel 12 i forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 (²), således som forordningen er blevet fortolket af Domstolen, uden at det kræves, at betingelserne, som er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38 af 29. april 2004 er opfyldt,

og

ii) er det i givet fald et krav, at de råder over tilstrækkelige midler, således at det forventede ophold ikke bliver en byrde for værtsmedlemsstatens sociale system, og at de er omfattet af en sygeforsikring, der dækker samtlige risici i værtsmedlemsstaten?

3) hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, er situationen da en anden under omstændigheder som i den foreliggende sag, hvor børnene begyndte at følge undervisning, og unionsborgeren ophørte med at arbejde før den dato, hvor Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38 af 29. april 2004 skulle være gennemført af medlemsstaterne?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29.4.2004 om unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF. EUT 158, s. 77.

(²) Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15.10.1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet. EFT 1968 II, s. 467.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Wojewódzki Sąd Administracyjny (Republikken Polen) den 14. juli 2008 — Krzysztof Filipiak mod Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu

(Sag C-314/08)

(2008/C 247/14)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Wojewódzki Sąd Administracyjny

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Krzysztof Filipiak

Sagsøgt: Dyrektor Izby Skarbowej w Poznaniu

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal bestemmelserne i artikel 43, stk. 1 og 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab fortolkes således, at de er til hinder for de nationale polske forskrifter i artikel 26, stk. 1, nr. 2, i lov af 26. juli 1991 om indkomstskat (ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych [...]), hvorefter retten til at foretage fradrag for bidrag til en obligatorisk social sikringsordning i beregningsgrundlaget for indkomstskatten er begrænset til bidrag, som er betalt i henhold til forskrifter i national ret, og i artikel 27b, stk. 1, i lov af 26. juli 1991 om indkomstskat, hvorefter retten til at foretage fradrag for bidrag til en obligatorisk sygesikringsordning i indkomstskatten er begrænset til bidrag, som er betalt i henhold til forskrifter i national ret, i en situation, hvor en polsk statsborger, som er ubegrænset skattepligtig i Polen, af indtægter, som beskattes i Polen, har betalt bidrag til den obligatoriske social- og sygesikring i en anden medlemsstat på grund af erhvervsmæssig virksomhed dér, og disse beløb hverken er blevet fradraget i indkomsten eller i skatten i denne anden medlemsstat i Den Europæiske Union?
- 2) Skal princippet om fællesskabsrettens forrang og bestemmelserne i artikel 10 og artikel 43, stk. 1 og 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab fortolkes således, at de går forud for de nationale forskrifter i artikel 91, stk. 2 og 3, og artikel 190, stk. 1 og 3, i Republikken Polens forfatning (Dz. U. [Dziennik Ustaw, Republikken Polens officielle tidende] 1997, nr. 14, pos. 176, med senere ændringer), for så vidt som det på grundlag af disse forskrifter er blevet besluttet, at en dom fra forfatningsdomstolen først får retskraft på et senere tidspunkt?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Frankrig) den 17. juli 2008 — Olympique lyonnais mod Olivier Bernard og Newcastle UFC

(Sag C-325/08)

(2008/C 247/15)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Olympique lyonnais

Sagsøgte: Olivier Bernard og Newcastle UFC

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed, som er fastsat i [EF-traktatens artikel 39], til hinder for en national bestemmelse, hvorefter en »espoir-« spiller, der ved udløbet af sin uddannelsesperiode indgår en kontrakt som professionel med en klub i en anden EU-medlemsstat, risikerer at blive idømt en erstatningspligt?
- 2) Udgør behovet for at fremme rekrutteringen og uddannelsen af unge professionelle spillere i bekræftende fald et legitimt formål eller et hensyn af almen interesse, som kan begrunde en sådan begrænsning?

Sag anlagt den 29. juli 2008 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Litauen

(Sag C-350/08)

(2008/C 247/16)

Processprog: litauisk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved A. Steiblytės og M. Šimerdovos, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Litauen

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Republikken Litauen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 1, og bilag I, del II, nr. 4, til direktiv 2001/83/EF⁽¹⁾, som ændret ved direktiv 2003/63/EF⁽²⁾, artikel 3, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2309/93⁽³⁾ og artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 726/2004⁽⁴⁾, idet den har opretholdt en national tilladelse til markedsføring af lægemidlet »Grasalva«.
- Republikken Litauen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- i) I henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv 2001/83/EF skal Republikken Litauen prøve, om markedsføringstilladelser udstedt inden tiltrædelsen opfylder kravene i den på tiltrædelsestidspunktet gældende fællesskabslovgivning om lægemidler og fra den 1. maj 2004 sikre, at der kun markedsføres lægemidler, hvis tilladelse opfylder disse krav.
- ii) Lægemidlet »Grasalva« er ikke opført i bilag IX, tillæg A, til tiltrædelsesakten af 2003, og derfor finder overgangsbestemmelserne ikke anvendelse på dette lægemiddel, som fra den 1. maj 2004 kun måtte markedsføres, såfremt det opfyldte alle gældende krav i fællesskabslovgivningen for tilsvarende